

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 14 marca 2016 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Piotr Gryśka (<i>spr.</i>)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Jadwiga Walaszczyk-Fedorowicz
	<i>Członek GKO:</i>	Zdzisława Wasążnik
Protokolant:		Dorota Machnicka

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Pawła Laudańskiego**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2016 r. odwołania Pana (...) - pełniącego w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję dyrektora Samodzielnego Publicznego Szpitala , od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Finansów z 25 listopada 2015 r. sygn. akt: BDF3.4801.30.2015, którym

Międzyresortowa Komisja Orzekająca uznała Pana (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 18 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w zw. z § 2 ust. 2 i § 10 ust. 4 rozporządzenia Ministra Finansów z 4 marca 2010 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych (Dz.U. Nr 43, poz. 247) polegającego na wykazaniu w sprawozdaniu kwartalnym Rb-N o stanie należności na koniec IV kwartału 2013 r. oraz na koniec II kwartału 2014 r. danych dot. należności wymagalnych z tytułu dostaw towarów i usług oraz pozostałych należności z tytułu dostaw towarów i usług niezgodnie z danymi wynikającymi z ewidencji księgowej. Stan wykazanych w poz. N.4 i N.4.1 sprawozdania Rb-N należności wymagalnych z tytułu dostaw towarów i usług został zawyżony w stosunku do stanu wynikającego z ewidencji księgowej (konta 200, 260 i 24-98) o kwotę 918.076,94 zł na koniec 2013 r. i o kwotę 21.677,55 zł na koniec I półrocza 2014 r. Pozostałe należności, w tym z tytułu dostaw towarów i usług ujęte w poz. N.5 i N.5.1 sprawozdania Rb-N zaniżono w stosunku do stanu wykazanego w ewidencji księgowej o kwotę 1.253.030,12 zł w 2013 r. i o kwotę 1.006.783,43 zł w I półroczu 2014 r.,

oraz odstąpiła od wymierzenia kary Obwinionemu i obciążyła obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w wysokości 291,71zł,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Międzyresortową Komisję Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Finansów.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 25 listopada 2015 r. Międzyresortowa Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Ministrze Finansów uznała Obwinionego winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 18 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w zw. z § 2 ust. 2 i § 10 ust. 4 rozporządzenia Ministra Finansów z 4 marca 2010 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych (Dz.U. Nr 43, poz. 247), polegającego na wykazaniu w sprawozdaniu kwartalnym Rb-N o stanie należności na koniec IV kwartału 2013 r. oraz na koniec II kwartału 2014 r. danych dot. należności wymagalnych z tytułu dostaw towarów i usług oraz pozostałych należności z tytułu dostaw towarów i usług niezgodnie z danymi wynikającymi z ewidencji księgowej. Stan wykazanych w poz. N.4 i N.4.1 sprawozdania Rb-N należności wymagalnych z tytułu dostaw towarów i usług został zawyżony w stosunku do stanu wynikającego z ewidencji księgowej (konta 200, 260 i 24-98) o kwotę 918.076,94 zł na koniec 2013 r. i o kwotę 21.677,55 zł na koniec I półrocza 2014 r. Pozostałe należności, w tym z tytułu dostaw towarów i usług ujęte w poz. N.5 i N.5.1 sprawozdania Rb-N zaniżono w stosunku do stanu wykazanego w ewidencji księgowej o kwotę 1.253.030,12 zł w 2013 r. i o kwotę 1.006.783,43 zł w I półroczu 2014 r. Komisja Orzekająca pierwszej instancji odstąpiła od wymierzenia Obwinionemu kary za przypisane naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Rozstrzygając jak w sentencji Komisja Orzekająca pierwszej instancji stwierdziła, że naruszenie dyscypliny finansów publicznych zostało popełnione w następujących okolicznościach.

W sporządzonych sprawozdaniach kwartalnych Rb-N o stanie należności na koniec IV kwartału 2013 r. oraz na koniec II kwartału 2014 r. wartość wykazanych w nich należności wymagalnych z tytułu dostaw towarów i usług oraz pozostałych należności z tytułu dostaw towarów i usług była niezgodna z ewidencją księgową. Stan wykazanych w poz. N.4 i N.4.1 sprawozdania Rb-N należności wymagalnych z tytułu dostaw towarów i usług zawyżony został w stosunku do stanu wynikającego z ewidencji księgowej konta 200, 260 i 240-98 o

kwotę 918.076,94 zł na koniec 2013 r. Na różnicę w kwocie 918.076,94 zł składały się pozycje: kwota 875.995,88 zł - dwukrotnie ujęta w sprawozdaniu należności z tytułu naliczonych kar Firmie ; 588,56 zł - pozostałe korekty należności wymagalnych; 57.130,62 zł - odsetki ujęte w sprawozdaniu Rb- N; 2.496,00 zł - należności niewymagalne; 16.957,00 zł - nadpłaty należności. Identycznie, wysokość należności została zawyżona o kwotę 21.677,55 zł na koniec I półrocza 2014 r. Na kwotę tą składały się: 538,95 zł - należności wymagalne; 30.234,35 zł - odsetki od należności; 202,51 - należności wymagalne; 8.893,24 zł - nadpłaty należności. Pozostałe należności, w tym z tytułu dostaw towarów i usług ujęte w poz. N.5 i N.5.1 sprawozdania Rb-N zaniżono w stosunku do stanu wykazanego ewidencji księgowej o kwotę 1.253.030,12 zł w 2013 r. Na kwotę tą składały się wysokości: 1.076.041,61 - nadpłaty i zaliczki za wykonanie usług, m. in. zaliczka na dostawę energii cieplnej; 176.988,51 - nadpłaty składek ZUS. Identycznie wysokość tych należności została zaniżona o kwotę 1.006.783,43 zł w I półroczu 2014 r. Na wskazaną wysokość składały się kwoty: 809.203,49 zł - nadpłaty i zaliczki na wykonanie usług; 197.579,94 zł - nadpłaty składek ZUS.

W ocenie Komisji, stwierdzenie, że doszło do nieprawidłowości polegających na niezgodności danych zawartych w sprawozdaniach Rb-N z danymi wynikającymi z ewidencji księgowej skutkuje uznaniem, że nastąpiło naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 18 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, a z 4 ust. 1 pkt 2 tej ustawy wynika podmiotowa odpowiedzialność Obwinionego.

Komisja Orzekająca pierwszej instancji nie podzieliła poglądu Obwinionego, iż popełniony czyn nie jest istotny dla bezpieczeństwa finansów publicznych, gdyż nie wywołuje skutków finansowych dla budżetu, dzieląc w tym zakresie stanowisko Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych pierwszej instancji, że naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 18 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest czynem formalnym. Do jego znamion nie należy zaistnienie uszczerbku w finansach publicznych, bowiem dobrem chronionym w przepisach regulujących odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest także ład prawny systemu finansów publicznych. Szkodliwością dla finansów publicznych jest zniekształcenie zawartej w sprawozdaniu informacji w stosunku do rzeczywistego stanu środków publicznych w jednostce sektora finansów publicznych.

Odnosząc się do wyjaśnień Obwinionego podnoszonych w trakcie postępowania w pierwszej instancji, Komisja Orzekająca pierwszej instancji wskazała, że zdaje sobie sprawę, iż kierownik jednostki nie sporządza sprawozdań finansowych osobiście i nie sprawdza analitycznie każdego dokumentu przedłożonego do podpisu, jednakże to kierownik jednostki reprezentując ją na zewnątrz odpowiada za prawidłowość ich sporządzenia. Zasada ta wynika z art. 4 ust 5 ustawy o rachunkowości, zgodnie z którym, za obowiązki w zakresie rachunkowości odpowiada kierownik jednostki. Nie zwalnia go z odpowiedzialności przekazanie obowiązków innym pracownikom, np. głównemu księgowemu.

Odstępując od wymierzania Obwinionemu kary, Komisja Orzekająca pierwszej instancji uwzględniła dotychczasową niekaralność Obwinionego, bardzo dobrą opinię zawodową, „stosunkowo umiarkowaną kwotę nieprawidłowości w sprawozdaniach, które zostały zresztą niezwłocznie zweryfikowane w czasie czynności kontrolnych NIK” oraz działania podjęte przez Obwinionego w zakresie poprawy systemu kontroli nad rzetelnością i prawidłowością sporządzanych sprawozdań finansowych.

Od orzeczenia pierwszej instancji odwołanie złożył obrońca Obwinionego pismem z dnia 19 grudnia 2015 r. Zaskarżył orzeczenie pierwszej instancji w całości, wnosząc o uchylenie orzeczenia i uniewinnienie Obwinionego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie w całości orzeczenia i umorzenie postępowania na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 7 w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Obrońca Obwinionego zarzucił orzeczeniu pierwszej instancji:

- 1) naruszenie art. 89 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez nierozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności pominięcie oceny dowodów, które zostały dopuszczone na rozprawie dnia 25 listopada 2015 roku. Komisja nawet fizycznie nie miała możliwości zapoznania się z tymi dowodami, bowiem nie odroczone posiedzenia celem zapoznania się z nimi, a wydano orzeczenie w tym samym dniu, w którym dowody zostały ujawnione, co przełożyło się na brak ich rozważenia przy wydawaniu orzeczenia,
- 2) naruszenie art. 19 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez:
 - a. przyjęcie odpowiedzialności Obwinionego na zasadzie ryzyka, pomijając kwestie zawinięcia w rozważaniach dotyczących motywów rozstrzygnięcia,
 - b. brak rozważenia dołożenia należytej staranności przez Obwinionego w procesie zarządzania jednostką sektora finansów publicznych, w szczególności polegających na dokładnym i starannym przygotowaniu procedur związanych ze sporządzaniem sprawozdawczości jednostki,
 - c. nieokreślenie w jaki sposób Obwiniony miał się zachować, aby uniknąć odpowiedzialności kierując samodzielnie (zgodnie z ustawą o działalności leczniczej) jednostką zatrudniającą ok 1 300 osób i dysponując budżetem w granicach 200 milionów złotych. Komisja jednocześnie nie wskazała, czy Obwiniony ponosi odpowiedzialność za niedołożenie staranności w doborze pracowników, czy też w nieprawidłowej organizacji pracy działu finansowego lub nie starannym powierzaniu zadań i ich kontroli,
- 3) art. 78 ust. 1 pkt 7 w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych o w zw. z §10 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych z dnia 4 marca 2010 r. (Dz.U. nr 43, poz. 247), poprzez zaniechanie umorzenia postępowania pomimo, że sam ustawodawca wskazał w powołanym rozporządzeniu, że jednostki nie sporządzają korekty, jeżeli od końca okresu sprawozdawczego upłynęło 6 miesięcy, a zmiana, o której mowa w zdaniu poprzednim, stanowi mniej niż 0,001% PKB za rok budżetowy, co oznacza, że ustawodawca uznał drobne błędy rachunkowe za mało szkodliwe i nie wymagające korygowania.

W uzasadnieniu odwołania Obrońca rozwinął postawione w petitum zarzuty wskazując przede wszystkim, że Obwiniony poczynił wszystkie wymagane prawem i zasadami starannego działania czynności, aby nie doszło do wystąpienia wskazanych naruszeń. Tym samym nie można przypisać mu winy, niezależnie od jej postaci. Winę bowiem można przypisać konkretnemu sprawcy tylko wtedy, gdy istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia stosunku woli oraz świadomości działającego podmiotu do jego czynu. Obrońca zarzucił, że Międzyresortowa Komisja Orzekająca nie poczyniła żadnych ustaleń w zakresie winy, koncentrując się na formalnym powstaniu uchybień rachunkowych. Nie rozważono, czy Obwiniony dochował należytej staranności, czy też zaniechał podejmowania czynności zmierzających do wyeliminowania powstania błędów sprawozdawczych. W ocenie odwołującego się, Obwinionemu nie można przypisać winy, z

uwagi na staranne działania, zgodne ze zwykłą starannością wymaganą od osób sprawujących funkcje kierowników samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, co szczegółowo zostało opisane w piśmie Obwinionego z dnia 19 listopada 2015 r.

Dodatkowo, w uzasadnieniu rozwinięto zarzut nierozważenia przez organ pierwszej instancji okoliczności, mogących wpłynąć na decyzję co do umorzenia postępowania, ograniczając się do powtórzenia szablonowych ustaleń z historycznych orzeczeń Międzyresortowej Komisji Orzekającej.

Rozpoznając sprawę Główna Komisja Orzekająca stwierdziła, co następuje.

Odwołanie Obwinionego zasługuje na uwzględnienie.

Główna Komisja Orzekająca zwraca uwagę, że zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia, a winy nie można przypisać, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia wymaganej staranności. W niniejszej sprawie Obwiniony konsekwentnie, w trakcie całego postępowania podnosił, że poczynił wszystkie wymagane prawem i zasadami starannego działania czynności, aby nie doszło do wystąpienia wskazanych naruszeń. Nie kwestionując faktu wystąpienia nieprawidłowości w zakwestionowanych sprawozdaniach szczegółowo opisywał działania, które podjął po objęciu funkcji dyrektora Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego. Obwiniony szczegółowo, z przywołaniem dokumentów, wskazywał okoliczności, które w jego ocenie wyłączały możliwość przypisania mu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, czyniąc to zarówno na etapie postępowania wyjaśniającego przed Rzecznikiem Dyscypliny Finansów Publicznych pierwszej instancji (zob. w szczególności pismo z dnia 1 czerwca 2015 r. – k. 520-535), jak i na etapie postępowania przed Komisją Orzekającą pierwszej instancji (w szczególności pismo z 19 listopada 2015 r. – k. 1006 – 1013 z załącznikami). Wyjaśnienia Obwinionego były spójne z oceną wyrażoną w opinii o wywiązywaniu się z obowiązków służbowych (k. 542 – 545). Mimo tego, Komisja Orzekająca pierwszej instancji nie odniosła się do powyższych twierdzeń, ograniczając się do stwierdzenia, iż to Obwiniony – jako kierownik jednostki – odpowiada za obowiązki w zakresie rachunkowości (k. 1019). Nie kwestionując powyższego, Główna Komisja Orzekająca zmuszona jest podkreślić podnoszoną wielokrotnie w orzecznictwie w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych tezę, iż uzasadnienie rozstrzygnięcia wydawanego w tych sprawach powinno zawierać, m.in. wskazanie faktów i okoliczności, które skład orzekający uwzględnił wydając rozstrzygnięcie o przypisaniu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Organ orzekający powinien wskazać fakty, które uznał za udowodnione lub nieudowodnione oraz dowody, na jakich w tym względzie oparł oraz wyjaśnić, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W zaskarżonym orzeczeniu tych elementów uzasadnienia jednoznacznie zabrakło. Mimo wielostronicowych wyjaśnień Obwinionego oraz przedkładanych przez niego materiałów źródłowych Komisja Orzekająca pierwszej instancji nie wskazała przyczyn, dla których nie uwzględniła jego twierdzeń. Uzasadnienie orzeczenia sprowadza się w zasadzie do przytoczenia okoliczności i istoty zaistniałego naruszenia dyscypliny finansów publicznych (co w niniejszej sprawie nie było przez Obwinionego kwestionowane) oraz przytoczenia podstawy prawnej postawienia Obwinionemu zarzutu, co uwzględniając fakt pełnienia przez niego funkcji kierownika jednostki sektora finansów publicznych, również nie wydaje się sporne. Główna Komisja

Orzekająca nie znalazła w uzasadnieniu orzeczenia pierwszej instancji fragmentu odnoszącego się do podstawy przypisania Obwinionemu winy za przypisane naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Należy również wskazać, że podobną wadę ma również złożony w sprawie wniosek o ukaranie (k. 585 – 588). W jego uzasadnieniu (str. 6 wniosku) znajduje się stwierdzenie, że Obwinionemu można przypisać winę z powodu niedołożenia należytej staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za należyte wykazywanie danych w sprawozdaniach budżetowych, brak jest natomiast jakiegokolwiek wzmianki o tym z czego owa wina wynika i na czym ona polegała. Jest to szczególnie istotne wobec wyjaśnień, jakie Obwiniony przedłożył w trakcie postępowania wyjaśniającego (przywołane wyżej pismo z 1 czerwca 2015 r.).

We wniosku o ukaranie znajduje się natomiast stwierdzenie, iż naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 18 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest czynem formalnym. Rzecznik wyjaśnia to pojęcie wskazując, że do jego znamion nie należy zaistnienie uszczerbku w finansach jednostki, bowiem szkodliwością jest w tym przypadku zniekształcenie zawartej w sprawozdaniu informacji w stosunku do rzeczywistego stanu środków publicznych w jednostce sektora finansów publicznych. Stwierdzenie powyższe o „formalnym” charakterze naruszenia dyscypliny finansów publicznych powtarza następnie Komisja Orzekająca pierwszej instancji (str. 5 uzasadnienia) odnosząc je jednak, jak się wydaje, do wniosku o umorzenie postępowania ze względu na znikomą szkodliwość dla finansów publicznych.

Główna Komisja Orzekająca nie znajduje podstaw do wydzielenia w katalogu naruszeń dyscypliny finansów publicznych wymienionych w ustawie naruszeń o charakterze „formalnym” (nie wiadomo zresztą jak miałyby zostać określony charakter tych pozostałych – „materialny”?). Nie wiadomo, jaki skutek z takiego podziału miałyby zostać wywiedzione? Z całą pewnością nie może on wpływać na odmienne traktowanie odpowiedzialności obwinionych, zgodnie bowiem z art. 19 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, w każdym przypadku podstawą przypisania odpowiedzialności jest wina obwinionego. Także z brzmienia art. 28 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie wynika ograniczenie go do jakiejś grupy naruszeń dyscypliny finansów publicznych o wymiernie finansowym skutku. Takiej interpretacji przeczy również brzmienie art. 26 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nakazujące odpowiednie stosowanie art. 26 ust. 1 (a więc przepisu wyłączającego odpowiedzialność w przypadku nieprzekraczania określonej w tym przepisie kwoty) również do czynu z art. 18 pkt 2. Z tego względu Główna Komisja Orzekająca uznała za słuszny zarzut zawarty w odwołaniu, iż Komisja Orzekająca pierwszej instancji nie odniosła się należycie do wniosku o umorzenie postępowania na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 7 w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

GKO nie znajduje podstaw do uwzględnienia twierdzenia o niejako „automatycznej” relacji między przepisami regulującymi odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych z przywoływanymi przez obrońcę regulacjami § 10 ust. 5 rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych z dnia 4 marca 2010 r. (Dz.U. nr 43, poz. 247), z całą jednak pewnością powinno ono zostać rozważone przez organ orzekający, który w uzasadnieniu swego orzeczenia powinien wskazać, jakie w tym zakresie zajął stanowisko i je uzasadnić.

Główna Komisja Orzekająca zwraca uwagę, że - zgodnie z art. 89 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych - organ prowadzący postępowanie jest obowiązany do wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego. Jak już wyżej wskazano, Komisja Orzekająca pierwszej instancji nie odniosła się do przedkładanych w postępowaniu dowodów, co należy uznać za istotną wadę postępowania skutkującą koniecznością uchylenia wydanego w sprawie rozstrzygnięcia. Szczególnym tego przejawem jest stwierdzenie Przewodniczącej Składu Orzekającego, zawarte w protokole rozprawy w pierwszej instancji (k. 1016), iż po włączeniu materiału dowodowego do akt sprawy poinformowała ona o „niemożliwości przeczytania w tej chwili tak obszernego materiału”. W ocenie GKO, jednoznacznie świadczy to o tym, że orzeczenie wydane zostało bez wyczerpującego i wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego, a więc z naruszeniem art. 89 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Ponownie rozpoznając sprawę Komisja Orzekająca pierwszej instancji zobowiązana będzie do wszechstronnego rozpatrzenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i odniesienia się do twierdzeń Obwinionego o niemożliwości przypisania mu winy za stwierdzone naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Organ orzekający wynik tego rozpatrzenia powinien wykazać w uzasadnieniu wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, które powinno wskazywać tok rozumowania Komisji, odniesienie się do twierdzeń Obwinionego w tym zakresie oraz wskazanie dowodów, na jakich w tej mierze się oparto. Dopiero takie rozstrzygnięcie może zostać poddane kontroli instancyjnej.

Niezależnie od powyższych uchybień skutkujących koniecznością uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia, Główna Komisja Orzekająca postanowiła zwrócić uwagę na uchybienie w sformułowaniu jego sentencji. Zgodnie z art. 135 ust. 3 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych orzeczenie o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych powinno zawierać określenie naruszenia dyscypliny finansów publicznych przypisanego obwinionemu, wraz z podaniem sposobu i czasu jego popełnienia, wskazaniem naruszonego przepisu prawa oraz przepisu ustawy określającego to naruszenie. Oznacza to, że w odniesieniu do każdego przypisanego naruszenia powinien zostać wskazany m.in. czas jego popełnienia. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z dwoma czynami, które można kwalifikować jako naruszenia dyscypliny finansów publicznych – wykazanie danych w sprawozdaniu sporządzonym na koniec IV kwartału 2013 r. oraz sprawozdaniu sporządzonym na koniec II kwartału 2014 r. Są to dwa odrębne działania, popełnione w określonym czasie (dzień sporządzenia sprawozdania), które kwalifikowane są z jednego przepisu określającego naruszenie dyscypliny finansów publicznych (art. 18 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych). Przywołane przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z 4 marca 2010 r. nie są przepisami pozostającymi „w związku” z tym przepisem, lecz stanowią materialną normę, która tym działaniem została naruszona i tak powinny zostać przywołane w sentencji. Ponownie wydane w sprawie orzeczenie powinno również eliminować powyższe uchybienie.

Stwierdzając powyższe, Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji.